

ZEEHONDEN

LUSTEN ER GEEN BROOD VAN

Deel I

Bernard Vandeginste

Omslagillustratie: De gaanderijen van Oostende op de stoep van Brasserie Albert in de Thermae Palace, waterverf op papier (2025) door Sari Vandeginste

ZEEHONDEN

Eerste bundel van 50 korte verhalen

Brave New Books

VOER VOOR ZEEHONDEN

Twitterdraad	6
Nieuwjaarswens	10
Tableau Vivant	12
Avelinks	15
Oeioeioeien	17
Balletje-balletje	19
Stempels zetten en postzegels plakken	21
Rode Zee	28
Bronstijd	30
Mijn muisje	32
Hoor de lente	35
De vuilnisbelt is mijn lot	37
Dement	39
Toe maar, ga! Je tijd is gekomen	41
Engelbewaarder	43
Dieptegesprek	45
Moederdag	48
Verkeerd nummertje	51
Drenkeling	57

Ghost being	59
Konijnenfabel	62
De zielen feesten	66
Laagje fineer	68
Terug tot stof en as	70
Een treurende viool	72
Mamils delven het onderspit	74
De winkel van nietjes	76
Goedendag	79
Zevekote in het nieuws	85
Fugu	88
Moresnet in de ban van de cirkels	91
Was ik maar een cello	94
Kon ik maar terug	98
A perfect day	102
Naar de lichtstad sporen	104
Hieronymus Bosch	108
Ridderlijk sterven	111
Nieuwe wereldorde	113
Alsof de tijd heeft stilgestaan	116
Poppenkarkassen	119
Een snapshot	122
Dominant	125
Op het netvlies gebrand	128
Sesam, open u	130
Postume handdruk	135

Culinair hoogtepunt	138
Sacochemadam op reis	141
Buitencategorie	145
Golgotha	147
I wish I could understand my father	151

TWITTERDRAAD

Nu de zomer voorbij is en we ons weer zorgen maken over wat we gaan aantrekken in de plaats van uittrekken terwijl de helverlichte hemel zich verscholen houdt achter een wolkendek zijn Klara en Otmars zonen mijn trouwe vrienden. Mijn blik springt heen en weer van de wattige wolken boven me naar de spelende mezen onder het vensterraam als in een openluchtvolière. Geruisloos zonder iets te zeggen vliegen ze af en aan. Die vertraagde opnames van hun landingen met wapperende vleugels blijven me fascineren. De blauwe bos op mijn enkel lijkt een vroeg werk van Mondriaan toen hij nog boomgeraamtes schilderde zoals zijn grijze boom die in het kunstmuseum van Den Haag hangt. Een paar jaar geleden vond een witte schort dat ik me beter zorgen had gemaakt over die Mondriaanse boom dan over de

kabelbanen langs mijn benen, waarop ik dacht dat Mondriaans werk eeuwigheidswaarde had en zijn werk op mijn enkel daar geen uitzondering op zou maken en mij dus wel zou overleven, waarop ik doorging met denken dat ik nog altijd een foto op Twitter kon plaatsen en vragen wie de waarde kent van dit schilderij, zoals er zoveel twitteren dat ze alweer een goede nachtrust hebben gehad of juist weer niet. Of erger, dat de pillen van hun oncoloog juist wel aanslaan of weer niet en vlak voor hun dood hun laatste tweet uitblazen waarop een kleine duizend twittervrienden hun medeleven uitstrooien met de as van de overledene wiens account nog een tijd in de lucht blijft hangen en een enkeling zich afvraagt of de buurman van de overledene niet een dagelijkse barbecue stoker was, waarop een ander weer een petitie opent tegen alle bomenkap als voer voor de biomassacentrales, waarop een ander zegt dat het komt door die vervuilde lucht in de stad en de bussen elektrisch zouden moeten rijden, waarna een wijsneus zegt dat trams dat al lang doen en de bussen in Arnhem ook,

waarop een twitterheermeester denkt dat onze voeding juist de grootste boosdoener is en de overledene wel eens teveel verschroeid vlees gegeten zou kunnen hebben, waarop een petitie opgestart wordt tegen de barbecues die de gemeenten zouden moeten verbieden waarop een ander zegt dat je van gemeentes niet veel moet verwachten want ze vertikken het om de processierups te bestrijden en als ze het al doen alle andere insecten mede de dood injagen en er ook biologische middelen bestaan zoals een mottenval met een lokstof die de mannetjes aantrekt en ze in een plas water doet verdrinken waarop ik op internet zoek waar ik zoiets kan kopen en lees uit de beoordelingen dat sommige geen mot hebben gevangen terwijl ik hier de ene muis na de andere vang met een stukje kaas in een muizenval. Nu zou ik op Twitter een foto van een muizenkadaver kunnen plaatsen om de effectiviteit van zo'n val te laten zien, waarop het huis te klein zou zijn en ik als een dierenbeul aan de schandpaal genageld zou worden met de foto van een neushoorn wiens hoorn afgezaagd is, waarop een ander zou zeggen

dat prins Bernard ook op neushoorns jaagde en de hoorns als trofee in de nieuwe woonst van de koning hangen, waarop de republikeinen een mars tegen de koning zouden opzetten en in Nederland een ware revolte zou uitbreken, allemaal door een foto van een muizenkadaver op Twitter.

2

NIEUWJAARSWENS

Als vanouds vliegen de goede wensen ons om de oren. Voorspoedig Nieuwjaar, gelukkig Nieuwjaar, zalig Nieuwjaar. En aangezien het jaar een jaarlang nieuw is totdat het oud geworden is, kunnen we het gehele jaar op die wens teren. Sommigen wagen het erop om je een 'prettige jaarwisseling' te wensen. Nou ja, wat een lef! Kan de pret nog korter? Eén avondje slechts, één onenightstand zeg maar. Komt daarbij dat het wachten niet langer kan zijn, een héél jaar a.u.b.! Kan het nog gekker? Ja, het kan nog gekker. Wat denk je van een 'prettig uiteinde'. Schriftelijk kan het er nog mee door. Maar stel je eens voor. Je komt een bekende tegen, groet hem en die zegt dan spontaan 'een prettig uiteinde gewenst'. Je zakt toch door de grond. Waar bemoeit die zich mee? Mijn godseigen uiteinde. Had hij dan nog de

daad bij het woord gevoegd door me zo'n blauw pilletje te geven, je weet wel, dan zou ik nog gezegd hebben, alla moet kunnen, zand erover. Maar stel je nu eens voor dat die bekende een knappe dame was, dan zou het toch op je lippen gelegen hebben om te antwoorden 'en hoe gaat het met jouw uiteinde?' Je wil het niet op je geweten hebben. Een klap in je gezicht zou je deel zijn en je kon je gedachten aan een onenightstand op Nieuwjaarsnacht meteen vergeten.

TABLEAU VIVANT

Op een verloren namiddag wordt het ineens op je netvlies gebrand. Een hoogbejaarde grijze rondborstige dame staat met haar versleten rug gebogen over een 'kakstoel' en omklemt een andere hoogbejaarde al even ronde vrouw die ze tevergeefs probeert van haar zetel op de 'pot' te tillen. Dit onthutsende Kafkaiaans tafereel speelde zich onder mijn ogen af in een ziekenhuis in de stad aan zee. Met moeite kwam de ronde vrouw een stukje overeind. Haar infuus in de arm zat haar in de weg. Ze is veel te zwaar voor de grijze rondborstige dame met de versleten rug. Het nachthemd schoof omhoog over de rug van de half opgetilde vrouw. Een doordrenkte pamber bungelde tussen haar benen. Ik kon het niet meer aanzien, liep verbijsterd de gang op en zocht een hulpvaardige hand van de verpleging. Achterom kijkend

zag ik het mensonterend schouwspel van de twee vrouwen. Het tafereel paste precies in de deurlijst van de openstaande deur. De ene rechtop met een verkramppt gezicht tevergeefs tillend aan de half opgerichte vrouw zo zwaar als een willoze zak meel, de bungelende pamber die dreigt af te vallen, het statief met de bolle zak infuus achter hen. Het leek wel een tot leven gekomen world press foto, al even choquerend, al even confronterend, al even ontluisterend. Het gebeurde zomaar onder mijn ogen, op een verloren namiddag middenin een vierpersoonskamer in een modern ziekenhuis. Plaatjes van elkaar helpende hulpbehoevende hoogbejaarde patiënten leken altijd van zo ver weg te komen, Oost-Europa, Rusland of Roemenië. Zo ver weg dat het amper doordrong als realiteit. Want in het hoog beschaafde Westen komt zo iets niet voor, menen we.

Deze bejaarden, ooit begeerlijk koketteerde jonge vrouwen, preuts en aantrekkelijk, hadden alle gêne en zelfrespect verloren en stonden te kijk met een zwabberende pamber tussen de benen voor elk die het

zien wil. Hun maagdelijkheid waren ze voor de tweede keer verloren, ongewild, onbewust. Een tableau vivant dat op mijn netvlies is ingebrand.

A VELINKS

Links, rechts, averechts. Sommigen zijn niet links, zijn niet rechts, maar averechts. Vroeger was ik ook wel eens averechts, werd gezegd. Wie weet, ben ik dat nog steeds. Maar niemand die eens uitroept *oejoejoei wat ben je toch weer eens avelinks*. Middelen of maatregelen tegen een averechtse werken trouwens vaak averechts, maar nimmer avelinks wat je wel zou verwachten, want dit is de richting waarin je de averechtse wil doen bewegen. Ook kun je een trui averechts aantrekken die je daarna avelinks moet uittrekken. Gewoon links en rechts door elkaar gehaald. Je vraagt je trouwens af waarom die rare baseballpetjes altijd averechts op het hoofd moeten staan. Oejoejoei wat zijn ze toch averechts, die jongelui van tegenwoordig! Zoals een onwillige aanhangwagen die bij het achteruitrijden altijd averechts zijn kont draait. Dit

kuddegedrag van een aanhangwagen is ze niet af te leren. Genoeg! Want ik vrees dat ik de richting kwijt aan het raken ben. Links, rechts, averechts of avelinks. Wat kan het me schelen. Ik ben en blijf averechts en zoek gewoon mijn weg achteruit of vooruit. Ik verkeer trouwens in goed gezelschap want Bart van Loo heeft ook iets met avelinks, schreef hij ooit.